HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

עין משפט נר מצוה

כב א מיי׳ פע״ו מהל׳ פסולי מוקדשין הלכה ח:

כה ב מיי׳ פ״ד מהל׳ ק״פ הלכה ג:

כו ג מיי׳ פ״ג מהל׳ גירושין הלכה מקדש ה״ב:

נהגי קרא פליגי. ושיתכפרו בו ערלים דקאמר שמין מנויין עליו קאמר ומשום מחשבת שלא למנויו קאמרי לגל במנויין עליו ומחטו למולים שהן נמי מנויין לזכות דמו למנויו ערלים שנכנס לבדם להוות כולה זריקה לערלים מנויו לכולי עלמא פסול ונעלים שמין מנויין ומשום מחשבת שלא למנויו פליגי ובהאי קרא דשלא למנויו בזריקה מהכא נפיק בכל הקרבנות לכפר עליו היינו זריקה עליו ולא על הזורק לפס מצינו: **רבה סבר תמידו.** דפסול משום שינוי נעלים דומיא דידיה בעינן מה הוא דבר כפרה כו׳: **מפקן נפשיה.** מל את עלמו: **הואיל ואי מיקלעי ליה אורחים חזי ליה לא נקי.** ופ״ג דלמיכו השתא לא קשיא הכא מחוסר מעשה אדרבה לא קשיא הכא מחוסר מעשה התם דלא מחוסר מעשה אלא דרב חסדא אדרב חסדא קשיא אמרי כי ליה לרב חסדא הואיל לקולא לחומרא אית ליה אמר ליה מר זוטרא בריה דרב מרי לרבינא קתני הואיל וערלה פוסלת וטומאה פוסלת מה טומאה לא עשה בה מקצת טומאה ככל טומאה אף ערלה לא עשה מקצת ערלה ככל ערלה האי טומאה היכי דמי אילימא בטומאת גברי ומאי לא עשה בה מקצת טומאה ככל טומאה דאי איכא ארבעה וחמשה גברי טמאין וארבעה וחמשה גברי טהורין לא פסלי להו טמאין לטהורין גבי ערלה נמי הא לא פסלי דתנן למולין ולערלים כשר מאי שנא טומאה דפשיטא ליה ומאי שנא ערלה דמספקא ליה אלא בטומאת בשר ומאי לא עשה בה מקצת טומאה ככל טומאה [2]דאילו איטמי חד מאברים האי דאיטמי שרפינן ליה ואידך אכלינן ליה במאי אוקימתא בטומאת בשר אימא סיפא דנין דבר שאינו נוהג בכל הזבחים מדבר שאינו נוהג בכל הזבחים ומאי טומאה יוכיח זמן שנוהג בכל הזבחים ומאי טומאה אי נימא טומאת בשר אמאי אינו נוהג בכל הזבחים אלא פשיטא בטומאת גברי ומאי אינו נוהג בכל הזבחים [2]דאילו בכל הזבחים ערל וטמא משלחין קרבנותיהן ואילו בפסח ערל וטמא אין משלחין פסחיהן רישא בטומאת בשר וסיפא בטומאת גברי א״ל אין שם טומאה קא פריך ואיבעית אימא סיפא נמי בטומאת בשר ומאי אינו נוהג בכל הזבחים דאילו [3]בכל הזבחים בין שנטמא בשר ובין שנטמא בשר וחלב קיים זורק את הדם ואילו בפסח נטמא חלב ובשר קיים זורק את הדם נטמא בשר וחלב קיים אינו זורק את הדם במאי אוקימתא בטומאת בשר אימא סיפא דנין דבר שלא הותר מכללו מדבר שלא הותר מכללו ואל תוכיח טומאה שהרי הותרה מכללה במאי אילימא בטומאת

האי מחוסר מעשה כו׳. הקשה ריב״ג דבפ׳ לגו עוברין (דף מז:) מסיק כתיבה בי״ט מי שרי מעמע מי הוה שרי מתרינן הואיל מע״ג דמחוסר מעשה ותירץ ר״י דהתי מעשה דמילה חביב טפי א: **בי ליה** לקולא וכו׳. נראה דהכי הקשה ריב״ג דבפ׳ לגו עוברין דמדלחורייי לא שייך לחלק בין למחוסרת בין לקולא ומדלחורייי לא מתרינן הואיל כלל אפי׳ לחומרא וכן מוכח בר״פ שני שעירים (יומא דף ס״ב:) דקאמר רבינא הכשת לחמר ר״ח ממוסר הגדלה כמחוסר מעשה דמי פי׳ לפ שמע שעיר יום הכפורים במזן היה פטור משום דממוסר הגדלה מי לגו משום לחזי לשעיר מילון שלמים (ב) שהמתן קודש פתיחת הסיכל פטור ממוסר פתיחה כמחוסר מעשה דמי מלמע ליה ליה לגלגל אפילו לחומרא ואין להקשות מי מדרבנן הילך יתחייב פסח אחר הפ קמייתי מולין לעזרה לא היה כיון דלא יזרוק הדם אילו יולא ומותר לעשת בשחר וכן מוכח בכילד גולין לחמר רב לא זרק את הדם חייב לעשות פסח אחר כו׳ ע (תימה דהשתא לרב אשי דמחשבת ערלים המנויין לכ״ע פסל אף בזריקה וכשחיטם מנויין היכי מצן למכשר וכשרת משמע דיפסל להשתא כשחיטם מנויין לא פסלה כ״ם בגמ׳׳ן) ב:

מאי שנא טומאה דפשיטא ליה ומאי שנא ערלה דמספקא ליה. תימה לרשב״ם דלמת טומאת פסיטת ליה משום דליפיק טומאת גברי מטומאת בשר ג וכי תימת דמשמע ליה דאי פסיטת לן בטומאת גברי דלת עשה בה מקצת טומאה ככל טומאה הוא סדין בערלה משום דמחד קרא דלפי אכלו נפקי ותו לת הוה שייך למילף מזמן מכל מקום מאי קאמר דנין דבר שלא הותר מכללו כו׳ הא ע״כ היכא למילף טפי טומאת בתורת כהנים ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו וגו׳, יכול השוחט לערלים ולטמאים יהא בלא ירצה, ת״ל המקריב אותו בלא ירצה ואין השוחט לערלי׳ ולטמאין בלא ירצה, מכאן שהערל והטמא משלחין קרבנותיהן דכהנים אכלו להו וראוין הן. (ואפי׳ [אבל] בפסח לא ערל ולא טמא אין משלחין פסחיהן דהא איש לפי אכלו תכוסו כתיב והני לאו בני אכילה ניהו. ואמר רבינא שום טומאה פריך ולעולם רישא בטומאת בשר סיפא בטומאת גברי. **איבעית אימא** רישא וסיפא בטומאת בשר ומאי אינה נוהגת בכל הזבחים, דאילו כל הזבחים בין נטמא חלב ובשר קיים ובין נטמא הדם נטמא בשר וחלב קיים, זורק את הדם כדבעינן למימר קמן. ואלו פסח נטמא חלב כו׳ ודברים פשוטין הן. **והאי** דפריך ואל תוכיח טומאה שהותרה מכללה, בפסח שבא בטומאה פריך, דתנן פסח הבא בטומאה נאכל בטומאה שלא בא בתחלתו אלא לאכילה.

רבינו חננאל (המשך)

כו׳, פי׳ מחוסר מעשה מילה. ופרקינן כי ליה ליה לרב חסדא הואיל להקל אבל לחומרא אית ליה. ומתמה׳ מאי שנא האי תנא דאי איכא מקצת מבני חבורה טמאין ומקצתן טהורין דפשיטא ליה דלא פסלי הטמאין לטהורין אלא אוכלין הטהורין ולא חיישינן לטומאה ואי איכא מקצת מבני חבורה ערלים ומקצתן מולין דמספקא ליה. ואמר ליה רבינא בטומאת בשר היא היכי דמי כגון שנטמא מקצת אברין של זבח שהטמאין נשרפין והטהורין נאכלין ולא פסלי הטמאין לטהורין. ומי מצית לאוקמה בטומאת בשר והא תנאי **סיפא דנין דבר שאינו נוהג בכל הזבחים** היינו ערלה מדבר שאינו נוהג בכל הזבחים הטומאה, ואי בטומאת בשר אמאי אינה נוהגת בכל הזבחים מי משכחת בשר זבח טמא שהותר, אלא בטומאת גברי ומאי אינה נוהגת בכל הזבחים דערל וטמא משלחין קרבנותיהן וקריבין, דלא גריעי מנכרי ותנן בשקלים נכרי ששלח עולתו ממדינת הים ושילח עמהן נסכין קרבין משלו כו׳, ותנן נמי בגטין השולח חטאתו ממדינת הים מקריבין אותה בחזקת שהוא קיים כו׳. ותניגן יאכל מבשר זבח שלמיו וגו׳, יכול השוחט לערלים ולטמאים יהא בלא ירצה, ת״ל המקריב אותו בלא ירצה ואין השוחט לערלי׳ ולטמאין בלא ירצה, מכאן שהערל והטמא משלחין קרבנותיהן דכהנים אכלו להו וראוין הן. (ואפי׳ [אבל] בפסח לא ערל ולא טמא אין משלחין פסחיהן דהא איש לפי אכלו תכוסו כתיב והני לאו בני אכילה ניהו. ואמר רבינא שום טומאה פריך ולעולם רישא בטומאת בשר סיפא בטומאת גברי. **איבעית אימא** רישא וסיפא בטומאת בשר ומאי אינה נוהגת בכל הזבחים, דאילו כל הזבחים בין נטמא חלב ובשר קיים ובין נטמא הדם נטמא בשר וחלב קיים, זורק את הדם כדבעינן למימר קמן. ואלו פסח נטמא חלב כו׳ ודברים פשוטין הן. **והאי** דפריך ואל תוכיח טומאה שהותרה מכללה, בפסח שבא בטומאה פריך, דתנן פסח הבא בטומאה נאכל בטומאה שלא בא בתחלתו אלא לאכילה.

תורה אור השלם

1. וְסָמַךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ הָעֹלָה וְנִרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו: ויקרא א ד

הגהות הב״ח

(א) תוס׳ ד״ה כי ליח וכו׳ שמתן בחוץ קודם פתיחת הסיכל: (ב) ד״ה ערל וכו׳ וקמ לר״ת דאמר נגיש:

מוסף רש״י

האופה מיו״ט לחול. לאחר שפעל אפה, דהא ולמי לאחל הוא (ביצה כא.) לאחר שאכל ונמר פעולתו, דפסיטת לן דלא מזיל ליה מידי המיענל עד לותמת שהוא חול (לעיל מז:). לוקה. משום לא תעשה כל מלאכה (שמ). הואיל ואי מקלעי ליה אורחים. שיהו לריכין לאפ זה היום (שמ).

מוסף תוספות

א. מעשה גדול. תוס׳ שאלך. ב. עיין תוס׳ שאלך שאמה כן. ג. מה טומאת בשר לא עשה בה מקצת טומאה ככל טומאות אף טומאת גברי כן. שם. ד. שם נגמ׳. תנא הערל והטבלה פטורין מן הראיה, בשלמא טמא וכו׳ אלא ערל מנלן, הא מני רבי עקיבא דמרבי לערל כטמא וגו׳. ה. [ועל זה] לא שייך למימר דקא׳. ו. דלא בעי תוס׳ שאלך. ז. שם. ח. [ועל זה] סמיכה דה״ג פריך פרק כל הגט (כח:) וכו׳ והא בעי סמיכה ומשני בנשים. שם.

רבינו חננאל

וכי פליגי רבה ורב חסדא **בהא** פליגי, וכפר עליו ואמרינן עליו ולא על חבירו, רבה דייק עליו ולא על חבירו סבר (דיקי׳) בעינן חבירו דפסול דומיא דידיה מה הוא בר כפרה אף חבירו דבר כפרה, אבל ערל דלאו בר כפרה הוא אם זרק עליו לא פסול. ורב חסדא אמר האי נמי בר כפרה הוא הואיל דאי בעי מיתקן נפשיה ומכפר השתא נמי בר כפרה קרינא ביה. ומי איתי ליה לרב חסדא הואיל והא איתמר **האופה מיום טוב לחול** רב חסדא אמר לוקה רבה אמר אינו לוקה הואיל ואי מקלעי ליה אורחין חזי ליה וכו׳, הנה רבה הוא דאית ליה הואיל אבל רב חסדא לית ליה הואיל